
ГЛАВА III

Следобеди меланхолия

стихотворения · 2011-2015

Емилия Очкова-Димитрова

Сам.
Разбирай сам.
Отново сам.
Ненужно сам.
Безспирно сам.
Сам себе си.
Открит.
Отворен.
Безспорен.
Праг.
Присъствен ден.
Смирен.
До мен.
Самотен.

Неми думи
Крещят
без нужната гримаса,
без нужните потрепвания на клепача.
Не се намира вик,
от който
да се обърне
сянката на външната им порта.
Лепят безспир криле.
Без нищо да докосват,
отминават.
Затварят
кавички на безкрая.
Вик
/без лик/,
прегърнат силует,
във сянката
на страх
и трепет.

И З Д И Ш А Й (конвекс)
Не е порив трепналата нишка.
Не е полъх хладният ветрец.
Тичинките ѝ нашепват
сънища от минал век.
Сребристобели са цветята.
Фин, безплътен е светът.
Тишината — птица сляпа —
рее се без път.
В Д И Ш А Й (конкав)
Каменна река след стъпки боси —
копринени мъгли ги носят.
Отнася времето дъха ѝ,
превърнат в порив,
превърнат в полъх.
Тръпчиви глътки
жадни я преглъщат.
И З Д И Ш А Й
ТЕ НЕ СЕ ЗАВРЪЩАТ...

И тишината спря
да си говори.
Не се намират
силуети за размисъл.
А вътрешните гласове
не спорят,
кому са нужни
или са ненужни.
Беззвучна празнота
присъствие
на шум и суета,
на бързина.
Избяга от деня
и тишината спря
да си говори.
Нощта да търси
продължи
останките от думи.
С кого
да сподели?
Съмнението взе
да се тревожи.
И болката си дъх
пое.
Остана ѝ спасение
поне,
да спре,
да можеше да спре...

Дали/или?
Да спре ли?
Кой да се обърне
след мрака?
Да се върне от вчера?
Да се стопли за утре?
Утро.
Зимен силует —
застинал в скреж.
Тишина, разплела
погледите из мъглата.
Красота под капчиците лед,
под хладните лъчи
от светлината.
Свят.
Изплуват силуети
покрай стъпките — куплети
в дланите — сюжет
с очи заети.
Спряла сянка
след погледа се върна
от спомена се стопли
и
продължи...
Дали/или?

И КОЙ ДА СПРЕ?
... да спре ли?
Кой да се обърне?
– сенки бледи,
след мрака,
... да се обърнат ли?
Спомените побелели
да се върнат ли от вчера?
след погледи –
нестоплени за утре.
Немислени отсъствия
отново се завръщат.
Безсмислено присъствие
отново те прегръща.
Отеква пулсът.
Спира хронометър.
Последна линия,
безкрайни бдения.
Сън, бродещ
сред видения.
Ден
след ден,
из ден,
за ден,
от ден в ден
ЩЕ СПРЕ ЛИ? СПРЕЛИЯТ?

Студена е красотата,
реално е отсъствието от мига.
Случват се...
Те...

Две въздишки тичат неми.
Една от друга бягат, клети.
Дъхът им свърши.
Тук ще спрат.
Ще се обърнат
да се зърнат.
Ще се усъмнят.
А колко просто е,
две въздишки,
да се разделят.

Ненужно чака да се съмне
на погледа потънал ирис,
та светлината да го зърне
и да се вгледа,
без да види.

* * *

От паяжините обгърнати
въздишките пленени засънуваха.
В очакване и трепет, пребледнели,
за ласките на паяка бленуваха.

На Яворов

Душата ми е клетница – заклета
да скита неедна, проклета.

Душата ми покоя не откри.

И палена от жажда се разгаря,
не ще намери извор да повярва.

Да би могла да изгори — не би.

И жаля безпощадната,
проклинам,

че дадох я, а как я взимам?

На себе си изневери.

У мене задушавам я.

Заричам:

да би могла – да не боли

не би

да би могла – да полети

не би

Изяжда мрака цветните палитри
Всичко се чува шум от думи
с „душите му“,
не му се спори
с коя да тръгне
и с коя да се пребори.
Прехвърля поглед,
затваря мисли,
отсяда в нечий завивки.
И пак е днес
и пак е утро,
ще може мислите
да отлежат
до утре.

Страниците
със засъхнало
мълчание,
дъждът прелисти.
Разми праха
от пропукало се минало,
тишината
зарови под капките
и се вгледа
във влажните ириси.
„То“
мнимото
присъствие
на душата ѝ.

Преди да срещне времето ръката,
да стигне хоризонтът до дъха,
под сянката от тишина се свил,
цветът кроеше своето бягство.

Щастливец
Дъждът вали гальовно
със студени пръсти приласкава
нежната мъгла.
Тя се стеле непокорно
мека, сънна в собствена си тишина.
Дъждът се рони — неуморен,
изчезва падайки в нощта.

Щастливец е дъждът...
Мъглата се преструва – няма.
Тревожна е сама, копнее за замяна
с топлата земя.
Докосва я и в пара полита пак сама.
Щастливец е дъждът...

ПОРИВ

Къде потули оня страх,
оная ненаписана поема,
зад тайника покрита страст
не ще се върнеш ти към нея.
Къде са тръпките от гняв
и ужаса застинал в усмивка,
откъсната от порив неразбран
увяхваща в печал сребриста.
Къде ли?

Там.

В малките прашинки.
В порите на суха длан.
В нишките, които ще отсъстват,
в порива
да бъдеш сам.

Обичам те безмълвно синьо
разтворило се в тишина.
Обичам те безспирно,
настояващо, игриво
в брега — вълна срещу вълна.
Обичам те, тъга от синьо
в зелено-синкавата тиня на река,
полегнала красиво
и сгушила се до брега.
И тъй си ти непредвидимо
и тъй си глухо за вика,
потъващо във дълбини горчиви,
залязващо зад утрото от тишина.

За спомен
(на камъка от Варна)
Отдъхва си.
В съня му се носят аромати
от утро не погледнало нощта.
И кой ли вятър му я прати
оная немислима красота.
В едни ръце, в едно лице,
в едни очи – едно небе.
Върни дъха му, който взе...
Върни мига, в който го отне
от засънуваните аромати.
Ще те прегърне.
Ще те разбере.
По пътищата ще се разпилее.
И щом остане насаме
За спомен,
 ще те засънува.

Прелетни птици
Има още прелетни птици в душата,
поели към мисли отвъд.
Далечни и скрити отлитат с ятата,
не могат да спят.
Тези птици безплътни,
бягат с мисли по път
и се връщат безпътни,
уморени гнездят
в самотата на влажните устни.
Не изричат слова,
не откриваш следа,
сенки неми,
потрепват крилете им.
Сам стоиш и се питаш
дали този път,
ще те вземат със себе си,
ще те отнесат.
28.09.2012 г.

Крещят сирените:
моряците ги няма
и нощите им празни ги сломяват.
Те, клетки, се понасят
към безкрая – синева безпътна
на кого да кажат:
моряците ги няма...
Не ще намерят спомен
и време да ги търсят
от хоризонта ще надзърнат,
дали не ще се върнат?
Ала моряците ги няма...
Сломените сирени,
следи не ще оставят,
очи не ще ги срещнат,
вълни не ще ги галят.
Останали са крехки сенки
та вятърът да ги разсее
и с гласовете им ще пее:
моряците ги няма...

Въздъхна.
Как не разбра?
Сред присъстващи,
там и до себе си.
Унесен заспа
 (и на-ни, на-ни на — никъде)
Карнавал без лица
в топли шепи се скрили,
немислими слова
с тела причудливи.
 на-ни, на-ни на...
Няма лодки оттук
и на другия бряг.
Хоризонтът е точка в зеницата.
И дали разбра? –
Беше само вода,
там и до себе си
 на-ни, на-ни на...
Крачка напред,
протегна ръка
и разля се нощта отзивчиво.
До дъно изпи си съня.
И узна, преглътнал бе нещо красиво.

Моята реалност
е оная бледа сянка
недокосната от мен.
Пазена далеч примамка
за копнежа ми „зает“.
Моята реалност
е оная тиха стая
неотваряна от мен.
Малка, скрита в тъмнината,
нямам ключ или фенер.
Моята реалност
е далеч... далеч в... мен
не поглеждам в нея,
бягам и усмихвам се пленен
от чаровните ѝ устни
на илюзията до мен.
30.03.2013 г.

„Човек пише, за да разговаря,
когато трябва с когото трябва.“

„Поезията е като премигване,
прашинка в окото.
Забелязва я само оня в
чието око е влязла.“
15.05.2013 г.

Преглъща залъка от сънища,
пропада пребледнял денят.
Унесено небе – люлее се,
притихва в себе си светът.
15.07.2014 г.

Размислих и решение не взех,
че по-лесно е да не взимам.
Ще дам, което е от мен,
ще давам, другите да взимат.
И ако ме вземе някой ден
на мътните води потока,
ще дам за торопочвената смес
душата си дълбока.
14.05.2013 г.

Съм не съм, кой ли съм?
В сън, без сън, и пак не съм.
С теб съм тук и не съм.
И не съм, а съм там
на дивана отвън.
Със куплети небрежни
на поети безбрежни.

Май 2013

Денят се замисли
за час, за два
върху времето:
и утрото заседна под сянката
на мечтите си
засънува...
далечни земи – неоткрити следи
и така си отмина.
И обедът затуптя
под ритъма на сърцето си,
разлюля се унесен,
затанцува понесъл се
и така си отмина.
И нощта се залута
по спомени,
стари, овехтели образи
да срещне звезди
неотронени
и така си отиде...
Този ден
тих, неясен
и несподелен...

Крадец е сляп нощта.
Усмихна се –
дъха ми срещна,
въздъхна светлина,
искра душата ми пресрещна.
Крадец е сляп нощта.
В съня примами
крехките надежди
и нарисува пътища
безбрежни,
открадна
скритите ми светове.

Кръстопът и път —
наново съд и
пръсти впити
на рамене
отпуснати.
Дали си въз,
а може пък
зад кратък миг
да си...?!
останал...
в кресло от сън
завит
да чакаш
следващия
зalez.

Реките – сънни, неми, бледи.
Отломки от пресъхнали куплети
се ронят в брегове, заети от
мамещи се силуети.

„Изкуството е шум, напомнящ за същността ти...“
03.09.2014 г.

Така те обичам
както листата на плачещата върба
се отронват над подминаващата ги река.
Така те обичам
както виещият се път през полето
лъкатуши за никъде.
Така те обичам
както сънят в капките утро
гали косите ми.
Така те обичам
както снегът, полегнал на хълмовете
се разтапя в пръста.
Така те обичам
както ехото, затихващо между скалите,
отсъства от погледа.
Така те обичам
за да си тръгна завинаги...
04.11.2014.

Поиска го –
Получи го.
Прекрачи себе си
„потъна“

Отказа се –
Наказа се.
Прекрачи другите
„изплува“

Обикна го –
Погуби го.
Прекрачи...(нейде си)
„премина“...

29.09.2013 г.

Любов през есента
Навикнал да обича самотата –
не е ли тя любимата ти пустота?
Оная сянка на премала
до теб поседнала едва.
Отправил поглед да я зърнеш,
не я откриваш в ничие лице
в душата ти полегнала и зъзне
от топлите ти сънища краде.

Навикнал да обича, ала ги няма
на любовта му — крехките ръце,
които да прегърнат тишината,
да залюлеят чакащите часове.

Навикнал да се лута в копнежи
по ненаписани куплети – блянове
и в пустотата есенна унесен
в меланхоличните ѝ цветове.
29.09.2013 г.

Намек...

(на Лилиев)

Реките – сънни...

неми...

бледи...

Отломки

от пресъхнали куплети
се ронят в брегове, заети
от мамещи ги силуети.

Дали не са наети

и тези мисли

взети

на заем от тъжили
крайпътни ветрове.

Или е просто полъх,

дар от помен,

утеха

за набъбналите

страхове.

На дните – сънни...

неми...

бледи...

Небрежна и нехайна,
фриволна на усмивки,
ласки тайни.
Нелепо предизвикваща стремежи
и жажда – парещи копнежи.

Небрежна
в стъпките си по тревата.
Нехайна
в тишината от планинско ехо.
Фриволна
в пъстротата на цветята.
Нелепо спускаща се към морето:
 чувствено, безмълвно, нещадящо
и тайно галеща душите,
изпиваща на жадни глътки
последните останали им тръпки...
 СВОБОДАТА...
 СВОБОДАТА...
 СВОБОДАТА...

26.12.2014 г.

Разпръснаха се перлите
в пролуките на времето.
Натежаха клепачите
в дланите притиснати.
От тишината се изплъзваха
примамени минутите
и отброяваха
притихналия пулс
на неугледното ти,
застинало минало.
Блещукаха
в празнотата
спомени.
Студени, тежки,
давещи се спомени.
И как обикнала ги бе...
И как прегърнала ги бе...
Люлееше ги нежно
и пееше им тихо
душата ти...
в пролуките на времето...
11.01.2015 г.

Твоите думи – празни полета
в изтъканата мрежа.
Хвърли я, рибарю,
да се хванат,
чуждите мисли по нея.
Не ще изтеглиш
 поставените мрежи.
Не ще видиш
 улова свой.
Не спирай да сплиташ,
рибарю,
тези празни полета.
Не спирай
в морето плуват
 риби безброй...